

[Iver Poulsen.]

Det synes egentlig lidt mærkeligt, at man i en lov, der handler om funktionærers individuelle stilling i virksomhederne, også har en regel om organisationsret. Meningen med funktionærloven er vel at tillægge funktionærer de rettigheder, som de er for svage til selv at tilkæmpe sig. Loven handler i hvert fald næsten hele vejen igennem om den enkelte funktionærs ret. Hvorfor skal vi så overhovedet have en regel om, hvad et helt personale kollektivt kan gøre? Det er sådan noget, man som ikke-jurist og som ikke særlig dreven politiker studser over. Nu har man imidlertid en regel, og da den er ganske kortfattet og enkel, finder vi ikke, at der er nævneværdig grund til at pille ved den.

Vi finder det betænkeligt, at lovgivningsmagten blander sig alt for meget i, hvordan funktionærerne organiserer sig. Det, vi kan forlange af en lov om funktionærforholdet, er, at den sikrer den enkelte funktionær ret til at være organiseret og til at forhandle gennem sin organisation. Om det sker på kollektiv eller individuel basis, bør vist være overladt til arbejdsmarkedets parter selv at bestemme og hitte ud af. Kan der udarbejdes en bedre regel, der yder denne beskyttelse og ikke går videre, vil vi da gerne være med til at tale om organisationsretten, og en sådan regel må vel kunne udformes.

Vi har erfaret, at interesserede parter uden for det høje ting går ind for, at der nedsættes en kommission, og det er vel ikke for sent at gøre det endnu. Den højtærede minister kan måske tage initiativ til det, eller det kommende udvalg kan tage det op til drøftelse. Jeg vil imidlertid spørge den højtærede minister: er det efter ministerens mening en dårlig tanke at nedsætte en funktionærlovskommission? Og hvis det er en dårlig tanke, hvorfor er det det så? Og hvis det nu ikke er en dårlig tanke, hvorfor får vi så ikke nedsat en kommission til undersøgelse af dette forhold? Og hvorfor

haster det så stærkt med at få ændret et par enkelte paragraffer i funktionærloven?

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Allerførst vil jeg sige tak til de ærede ordførere for deres meget velvillige indstilling over for regeringsforslaget, som er til behandling i dag, og for den venlige atmosfære, hvori diskussionen er foregået. Det kan naturligvis kun glæde mig. Jeg skal forsøge ikke at gå for meget i enkeltheder for ikke unødigt at trække diskussionen ud her ved første behandling.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen gjorde nogle bemærkninger om min tidligere stilling som formand for HK og min nuværende stilling som arbejdsminister. Jeg havde indtryk af, at det ærede medlem havde lidt vanskeligt ved at forstå, at disse to ting kunne forenes, og mente, at jeg nu talte mere som HK-formand end som minister. For mig har det imidlertid ikke været noget problem, for også som HK-formand har jeg altid haft den opfattelse, at det var rigtigst og bedst at tage rent sagligt på problemerne, og det mener jeg også jeg har gjort i dag.

Må jeg endvidere sige til det ærede medlem, at jeg finder det ikke rimeligt, at det ærede medlem på den måde, som tilfældet var, beklagede sig over, at ministeriet og ministeriets embedsmænd havde været for længe om at besvare de spørgsmål, som folketingsudvalget stillede. De spørgsmål, som umiddelbart kunne besvares af ministeriet, blev besvaret meget hurtigt, hvorefter en lang række spørgsmål vedrørende omfattende problemer, som man ønskede oplysninger om, måtte sendes ud til organisationerne. Vi måtte så i ministeriet afvente svar fra organisationerne, men så snart disse svar forelå, blev de sendt videre til udvalget.

Det glæder mig, at det ærede medlem også mener, at vi må ind i en fornuftig forhandling om alle disse problemer. Det har jeg allerede på forhånd erklæret mig enig i.